

Міністерство освіти і науки України
Бердянський державний педагогічний університет
Кафедра соціальної роботи та інклюзивної освіти

Допущено до захисту
Завідувач кафедру
 Катерина ПЕТРОВСЬКА
«16» листопада 2025

РОЛЬ МЕНТОРА ЯК АГЕНТА СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ

Кваліфікаційна робота магістра

Виконала: здобувачка вищої освіти другого
(магістерського) рівня вищої освіти
II курсу, групи М 22 СР
Галузь знань 23 Соціальна робота
Спеціальність 231 «Соціальна робота»
Освітньо-професійна програма «Соціальна
педагогіка»

Козоровська Наталія Петрівна

Керівник: канд. пед. н., доцент

ЗАХАРОВА Н.М.

Рецензент: канд. пед. н., **ТУРГЕНЄВА А. О.**

Запоріжжя, 2025

ЗМІСТ

ВСТУП	3
1.ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ РОЛІ МЕНТОРА У СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ	6
1.1. Концептуальні підходи до менторства як педагогічного явища.....	6
1.2. Сутність та особливості соціалізації обдарованої молоді.....	13
1.3. Зарубіжний та вітчизняний досвід соціалізації обдарованих осіб засобами наставництва (менторингу)	22
Висновки до розділу 1	30
РОЗДІЛ II. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ РОЛІ МЕНТОРА У СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ	32
2.1. Методика проведення дослідження.....	32
2.2. Аналіз отриманих результатів	38
2.3. Практичні рекомендації щодо удосконалення менторської діяльності.....	47
Висновки до розділу 2	53
ВИСНОВКИ	55
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	58
ДОДАТКИ	62

ВСТУП

Сучасний світ швидко змінюється, що висуває нові вимоги до соціалізації молодого покоління, зокрема обдарованої молоді. Обдаровані люди є важливою складовою розвитку суспільства, адже саме вони стають рушіями наукового, культурного, технічного й економічного прогресу. Однак, реалізація їхнього потенціалу потребує не лише відповідної освіти, а й підтримки у формуванні соціальних, професійних та емоційних компетенцій. У цьому процесі важливу роль відіграє наставництво (менторство), яке сприяє гармонійній соціалізації та всебічному розвитку особистості.

Менторство як педагогічна технологія й інструмент соціалізації має глибоке історичне коріння, що сягає античних часів, зокрема до традицій навчання у Древній Греції. Проте у сучасних умовах наставництво отримало нове значення, адже враховує динамічний розвиток суспільства, зміну соціальних запитів та потреб молоді. Поряд із класичними формами освіти, наставництво сприяє формуванню м'яких навичок (soft skills), лідерських якостей та здатності адаптуватися до постійних змін.

У сучасному суспільстві, яке характеризується швидкими соціальними трансформаціями, саме обдарована молодь стає рушійною силою наукового, культурного та економічного прогресу. Водночас процес її соціалізації ускладнюється низкою проблем: емоційною нестабільністю, нерозумінням з боку однолітків, браком підтримки у розвитку здібностей. Одним із найбільш дієвих інструментів подолання цих викликів є менторство. Наставництво виступає не лише способом передавання знань, а й механізмом формування соціальних компетенцій, розвитку лідерських якостей та підтримки емоційного стану молоді. Зарубіжний досвід свідчить про високу ефективність менторських програм у школах, університетах, бізнесі та громадських організаціях. В Україні ця практика лише

формується, що актуалізує потребу у її науковому осмисленні та адаптації до національних освітніх і соціальних реалій. Тому дослідження ролі ментора у соціалізації обдарованої молоді є важливим як для розвитку педагогічної науки, так і для практики роботи з молоддю.

Мета дослідження – обґрунтувати значущість менторства у соціалізації обдарованої молоді, проаналізувати його форми й методи та розробити рекомендації щодо підвищення ефективності менторської діяльності.

Завдання дослідження:

1. Дослідити поняття та концептуальні основи менторства як соціально-педагогічного феномену
2. Визначити сутність і специфіку соціалізації обдарованої молоді засобами менторингу.
3. Вивчити зарубіжний і вітчизняний досвід застосування менторських програм у соціалізації молоді, перспективи впровадження в Україні.
4. Провести емпіричне дослідження ефективності менторства у соціалізації обдарованих осіб.
5. Розробити практичні рекомендації щодо вдосконалення менторської діяльності у контексті роботи з обдарованою молоддю.

Об’єкт дослідження – процес соціалізації обдарованої молоді.

Предмет дослідження – вплив менторства на процес соціалізації обдарованої молоді.

Гіпотеза дослідження. Ефективність соціалізації обдарованої молоді суттєво підвищується за умови системного застосування менторства, яке враховує індивідуальні особливості особистості, її потенціал і соціальне середовище.

Методи дослідження. Для досягнення мети роботи використано комплексний підхід. Теоретичні методи (аналіз, синтез, узагальнення) застосовано для вивчення літературних джерел, концепцій менторства та механізмів соціалізації. Емпіричні методи (спостереження, анкетування, інтерв'ю) дали змогу отримати дані про ефективність менторських програм.

Наукова новизна дослідження. Новизна роботи полягає у визначенні ролі ментора як агента соціалізації обдарованої молоді, розробці моделі ефективного наставництва та обґрунтуванні рекомендацій щодо вдосконалення менторських програм.

Практичне значення дослідження. Результати дослідження можуть бути використані у діяльності навчальних закладів, молодіжних центрів, громадських організацій і бізнес-структур, що займаються підтримкою та розвитком молодих талантів.

Структура роботи. Кваліфікаційна робота складається зі вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. У першому розділі висвітлюються теоретичні основи менторства, а в другому – аналізується практичний досвід його реалізації, зокрема через емпіричне дослідження.

1.ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ РОЛІ МЕНТОРА У СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ

1.1. Концептуальні підходи до менторства як педагогічного явища

Менторство в сучасному освітньому контексті займає важливе місце серед педагогічних явищ, оскільки воно є не тільки формою навчання, а й процесом розвитку особистості через взаємодію з досвідченим наставником. Термін «ментор» походить від імені персонажа грецької міфології, який був учителем і порадником для Телегона, сина Одиссея. Сучасне менторство включає в себе широкий спектр педагогічних стратегій, спрямованих на розвиток інтелектуального потенціалу, формування соціальних навичок і підтримку особистісного росту молодшої особи [2, с. 56–62].

Менторство можна визначити як педагогічний процес, у якому досвідчений фахівець, ментор, надає підтримку менш досвідченому учаснику – підопічному, надаючи йому не лише знання, а й емоційну підтримку, навчаючи відповідальності, самостійності та формуючи в ньому лідерські якості. Оскільки цей процес є двостороннім, ментор також набуває значного досвіду та нових навичок через взаємодію з підопічним, що робить менторство важливою частиною професійного розвитку педагогів та фахівців різних сфер діяльності [4, с. 67–75].

Одним із основних аспектів концептуальних підходів до менторства є його орієнтація на індивідуальні потреби та можливості кожної молодшої особи. Ментор не лише передає знання та досвід, а й адаптує свою педагогічну стратегію до конкретних умов, сприяючи розвитку у підопічного критичного мислення, ініціативи та творчості. Цей підхід вимагає від ментора високого рівня педагогічної чутливості та здатності

враховувати індивідуальні особливості кожної особи, що робить процес менторства надзвичайно гнучким та динамічним [29, с. 135–138].

З іншого боку, важливою рисою сучасного менторства є його орієнтація на довгострокову співпрацю, що створює умови для розвитку глибоких довірливих стосунків між наставником і підопічним. В результаті такої взаємодії підопічний не лише отримує професійні знання, але й формується як особистість, здатна до саморозвитку та вирішення складних завдань. Важливо, що менторство не зводиться до передачі знань і навичок, воно включає в себе також навчання моральним цінностям, відповідальності та взаєморозумінню [14, с. 150–155].

У контексті соціалізації обдарованої молоді ментор може стати критично важливим елементом, сприяючи не лише розвитку інтелектуального потенціалу, але й формуванню необхідних соціальних компетенцій. Індивідуальний підхід до кожного підопічного допомагає забезпечити ефективну взаємодію, надаючи можливість обдарованим молодим людям розвиватися в комфортному для них темпі, не втрачаючи важливих етапів соціалізації та адаптації до реального життя [12, с. 67–72].

Однією з концептуальних основ менторства є його взаємодія з іншими педагогічними підходами, такими як коучинг і наставництво. Коучинг, у порівнянні з менторством, більше орієнтований на досягнення конкретних результатів за допомогою структурованих питань і відповідей, що ведуть до самостійних висновків і рішень підопічного. Тоді як менторство є більш гнучким і багатогранним, орієнтованим на довготривалі відносини, де ментор постійно підтримує підопічного у його розвитку, надаючи йому більше можливостей для експериментів та самовираження [28, с. 75–78].

Ментор, зазвичай, має великий досвід у своїй галузі та є авторитетом для підопічного, що забезпечує глибокий рівень довіри. Ментор може не тільки ділитися своїми знаннями, а й бути тим, хто допомагає молодій

людині орієнтуватися в складних життєвих ситуаціях, підтримувати її емоційно та психологічно. Це створює атмосферу, у якій підопічний може виявляти ініціативу, отримувати зворотний зв'язок та коригувати свої плани [12, с. 67–72].

Зрозуміло, що для ефективного менторства необхідна не лише наявність досвіду, але й високий рівень педагогічної підготовки ментора, здатність аналізувати та враховувати потреби підопічного, застосовувати різні методи наставництва та коригувати власні стратегії в залежності від ситуації. Успішне менторство базується на взаємній довірі, з якої виникає глибока співпраця та ефективне досягнення спільних цілей [16, с. 81–87].

Концептуальні підходи до менторства визначають його як комплексний, багатоаспектний педагогічний процес, який виходить за межі традиційних форм навчання та включає в себе як інтелектуальну, так і емоційну складову. Менторство, орієнтуючись на індивідуальні потреби підопічних, стає потужним інструментом соціалізації, розвитку особистості та формування соціальних навичок, що має особливе значення для обдарованої молоді, яка потребує специфічного підходу та підтримки [24, с. 72–75].

Системне впровадження менторства у педагогічну практику розкриває його особливості у різних контекстах: в організації навчального процесу, розвитку інтелектуальних та творчих здібностей учнів, а також в формуванні соціальних навичок. Менторство розглядається як елемент, який інтегрує в себе низку педагогічних підходів, орієнтуючись на гнучке та адаптивне навчання. Один із таких підходів полягає в підвищенні ефективності комунікації між ментором і підопічним, що сприяє розвитку критичного мислення, гнучкості в прийнятті рішень, а також формуванню здатності до саморегуляції. Ключовим фактором є здатність ментора підтримувати

емоційний стан підопічного, створюючи безпечне середовище для експериментів і помилок, що є невід'ємною частиною навчання [16, с. 81–87].

Менторство також має важливе значення у формуванні кар'єрних орієнтирів молодих людей, зокрема обдарованих. Завдяки системному підходу, який включає підтримку на кожному етапі розвитку, ментор може допомогти своїм підопічним визначити їхні сильні сторони, сприймати наявні труднощі не як бар'єри, а як можливості для подальшого розвитку. Ментор виступає не лише як посередник у процесі передачі знань, але й як стимул для розкриття потенціалу, підтримуючи здатність молодої людини адаптуватися до змінюваних умов сучасного світу [21, с. 35–40].

Ключова роль менторства полягає в розвитку соціальних навичок підопічних, що включає в себе не тільки взаємодію в рамках навчання, але й вміння ефективно комунікувати, працювати в команді, вирішувати конфлікти та розвивати емоційну інтелігентність. Ментор, як наставник, сприяє становленню моральних і етичних орієнтирів у своїх підопічних, допомагаючи їм не лише в плані кар'єрного росту, а й у створенні гармонійної особистості. Це особливо важливо в контексті обдарованої молоді, для якої психологічна підтримка є одним із критичних аспектів розвитку [16, с. 81–87].

Під час процесу менторства відбувається не лише передача професійних навичок, але й побудова взаємодії на рівні емоційної підтримки та довіри, що є основою для встановлення стабільних міжособистісних відносин між наставником і підопічним. У менторському процесі, що триває протягом тривалого часу, взаємодія виходить за межі академічних знань та практичних навичок, дозволяючи підопічному розвиватися в особистісному та соціальному плані, що є критично важливим для обдарованої молоді, яка, на відміну від інших, може зіткнутися з труднощами в адаптації до стандартних освітніх норм [6, с. 123–130].

У концептуальному розумінні менторства варто також враховувати різноманітні форми менторських взаємин. Вони можуть бути організовані як формальні, так і неформальні, з чітким розподілом ролей і завдань чи у вільній, інтуїтивній формі, де ментор і підопічний разом визначають стратегічні цілі та методи досягнення. Це дозволяє формувати персоналізований підхід до кожного підопічного, що є надзвичайно важливим для обдарованої молоді, яка часто має специфічні потреби в підтримці та розвитку [13, с. 63–68].

Зокрема, ментор може виступати як рольова модель для обдарованої молоді, орієнтуючи її на досягнення не тільки професійних, а й моральних цілей. Важливою частиною цього процесу є створення сприятливих умов для розвитку підопічного як особистості, здатної до самопізнання, саморозвитку та соціалізації в різних соціальних групах. Взаємодія з ментором сприяє формуванню в молодій людини навичок рефлексії, вміння критично оцінювати свою поведінку та навколишнє середовище, що в свою чергу є основою для гармонійного соціального становлення [12, с. 67–72].

Один із основних аспектів менторства полягає в тому, що воно стимулює розвиток індивідуальних здібностей підопічного, зокрема у випадку обдарованої молоді. Обдаровані молоді люди часто мають нестандартні способи мислення, особливі інтереси та підвищену чутливість до навколишнього середовища. Завдяки персоналізованому підходу ментор може допомогти таким молодим людям зрозуміти їхні сильні сторони, правильно направити їхні інтереси і бажання у професійному або науковому напрямку, що дозволяє уникнути потенційних труднощів, з якими вони можуть зіткнутися в процесі соціалізації. У цьому контексті ментор виступає не тільки як наставник, але й як орієнтир, що допомагає обдарованій молоді орієнтуватися у складному світі вибору кар'єрного шляху та розвитку особистості [13, с. 63–68].

Менторство сприяє також розвитку соціальної відповідальності у підопічних. Важливим є те, що під час цього процесу обдаровані молоді люди не тільки отримують професійні знання, але й вчаться бути лідерами, виявляти ініціативу і брати на себе відповідальність за результат. Ментор, у свою чергу, допомагає підопічним сформувати відчуття соціальної відповідальності, адже навіть найталановитіша особистість без відповідальності за свої дії може не досягти успіху. У цьому контексті роль ментора полягає не лише в підтримці інтелектуальних здобутків, але й в формуванні морально-етичних принципів у підопічного [24, с. 72–75].

Особливе значення менторство має в розвитку кар'єрних орієнтирів, допомагаючи обдарованим молодим людям не лише вибрати правильний напрямок, але й отримати чітке розуміння того, як досягти своїх цілей. Ментор забезпечує цінні рекомендації щодо побудови кар'єрного шляху, дає поради щодо того, як адаптуватися до швидко змінюваного професійного середовища. Багато обдарованих людей, намагаючись знайти своє місце в професійному світі, стикаються з труднощами при виборі професії, а також з емоційними труднощами, пов'язаними з високим рівнем вимог до себе. В цьому випадку роль ментора є ключовою, адже він допомагає підопічним знайти правильний баланс між досягненням результатів і емоційною стабільністю, сприяючи психологічному здоров'ю молодої людини [19, с. 45–50].

З урахуванням численних складнощів, з якими стикаються обдаровані молоді люди на шляху до професійного становлення та соціалізації, менторство виступає як інструмент, який сприяє подоланню бар'єрів між індивідуальними здобутками та соціальними нормами. Ментор може здійснювати постійну підтримку, зберігаючи баланс між розкриттям талантів підопічного та інтеграцією цих талантів у соціум. Особливо важливою є підтримка ментора в періоди сумнівів та невизначеності, коли

підопічний може потребувати додаткової мотивації та орієнтації на позитивний результат [24, с. 72–75].

Інший вагомий аспект, який підкреслює концептуальний підхід до менторства, – це взаємодія з іншими педагогами та соціальними інститутами. Ментор виступає не тільки як індивідуальний наставник, але й як посередник між підопічним та іншими важливими структурами: сім'єю, навчальним закладом, професійними спільнотами. Таке багатовимірне наставництво дозволяє підопічному не лише відчувати підтримку в професійному середовищі, але й розвинути важливі соціальні навички для успішної адаптації у різних соціальних групах. Це підкреслює важливість колаборації між різними соціальними інститутами для забезпечення комплексного підходу до соціалізації обдарованої молоді [15, с. 98–103].

Одним із важливих завдань ментора є допомога у розвитку емоційного інтелекту молодій людині. Обдаровані молоді люди часто мають підвищений рівень емоційної чутливості, що може бути як перевагою, так і недоліком. Завдяки підтримці ментора, обдаровані особи можуть навчитися розпізнавати та регулювати свої емоції, що є важливим для їхнього психоемоційного здоров'я та успішної соціалізації. Роль ментора в емоційному розвитку підопічного полягає в допомозі у формуванні адекватного емоційного реагування на різні життєві ситуації, що дозволяє обдарованій молоді краще адаптуватися в соціумі [12, с. 67–72].

З огляду на це, менторство, в контексті педагогічної діяльності, є багатограним і багатофункціональним явищем, що включає в себе не лише передачу знань та навичок, але й підтримку в розвитку особистості, соціальних навичок та емоційної зрілості. Для обдарованої молоді менторство стає важливим інструментом адаптації до змінюваного соціального середовища, яке допомагає здійснити ефективну соціалізацію та

професійне становлення. Ментор виступає не лише як провідник у світі знань, але й як важлива опора для підопічного в процесі його самореалізації.

1.2. Сутність та особливості соціалізації обдарованої молоді

Соціалізація є одним із основних процесів формування особистості, що передбачає засвоєння індивідом соціальних норм, цінностей, установок і моделей поведінки. Особливої уваги у цьому контексті заслуговує соціалізація обдарованої молоді, адже її особливості та потреби значно відрізняються від інших вікових і соціальних груп. Обдаровані особи характеризуються високим інтелектуальним або творчим потенціалом, а також здатністю до нестандартного мислення. Водночас процес їхньої інтеграції у суспільство може бути ускладнений низкою специфічних факторів, зокрема емоційною нестабільністю, соціальною ізоляцією та підвищеною чутливістю до зовнішніх впливів [3].

Важливість розуміння сутності соціалізації обдарованої молоді полягає в тому, що саме цей процес визначає, наскільки ефективно особа адаптується до соціального середовища, встановлює стосунки з іншими людьми та реалізує власний потенціал. Соціалізація обдарованих осіб має свої специфічні особливості, серед яких можна виділити підвищену потребу у підтримці з боку значущих дорослих, наявність високих когнітивних здібностей, а також прагнення до самореалізації. Однак такі особи часто стикаються з викликами, як-от нерозуміння з боку однолітків, недостатня увага до їхніх потреб у звичайній освітній системі або труднощі у виборі життєвого шляху [26].

Однією з основних особливостей соціалізації обдарованої молоді є значущість індивідуального підходу. Високий інтелектуальний потенціал або творчі здібності не завжди гарантують легку інтеграцію у соціальне

середовище. Навпаки, ці риси можуть стати причиною соціальної ізоляції, якщо дитина не отримує належної підтримки з боку сім'ї, вчителів чи однолітків. Звідси виникає потреба в активному залученні наставників, які могли б допомогти молодим талантам адаптуватися до соціального контексту, розвивати їхні сильні сторони та сприяти формуванню позитивної самооцінки [12, с. 67–72].

Соціалізація обдарованої молоді відбувається через різні механізми: навчання, імітацію, взаємодію з іншими людьми та участь у колективній діяльності. Проте варто зазначити, що у випадку обдарованих осіб цей процес потребує більшої гнучкості та уваги до індивідуальних потреб. Наприклад, традиційна система освіти не завжди здатна забезпечити належні умови для розвитку потенціалу таких учнів. У зв'язку з цим необхідно створювати спеціалізовані програми, які враховують особливості розвитку та соціалізації обдарованих дітей [20].

Ще однією особливістю соціалізації обдарованих осіб є їхня схильність до емоційної чутливості та високий рівень самоусвідомлення. Це може призводити до відчуття самотності чи нерозуміння з боку однолітків. У таких випадках роль ментора стає незамінною, адже він не лише сприяє професійному розвитку, а й виконує функцію емоційної підтримки. Ментор допомагає молоді зрозуміти свої сильні та слабкі сторони, подолати сумніви й адаптуватися до вимог сучасного світу. Зокрема, в іноземній практиці наставництво довело свою ефективність у розвитку обдарованих осіб, що підкреслює важливість його впровадження у різних контекстах [33].

Іншим аспектом, який слід враховувати, є необхідність формування у молоді соціальних компетенцій, таких як комунікабельність, співпраця у команді, лідерство. Обдаровані особи часто мають високий рівень самостійності та схильність до індивідуальної роботи, що може обмежувати їхню здатність до ефективної комунікації. Наставник у цьому випадку

виступає як посередник, який спрямовує молодь на розвиток цих навичок, що є надзвичайно важливими для успішної інтеграції у сучасне суспільство [16, с. 81–87].

Попри всі переваги, які отримує обдарована молодь у процесі соціалізації за підтримки ментора, існують певні виклики, з якими стикаються наставники. Наприклад, це може бути недостатнє розуміння специфіки роботи з обдарованими особами, відсутність досвіду чи відповідних навичок у ментора, а також обмеженість ресурсів для впровадження наставницьких програм. У такому випадку важливо забезпечити підготовку фахівців, які працюватимуть із обдарованою молоддю, і створити умови для їхньої професійної діяльності [7, с. 75–81].

Важливим аспектом у процесі соціалізації є також створення сприятливого середовища, яке дозволяє обдарованій молоді реалізовувати свої здібності без страху зазнати осуду чи нерозуміння. Це середовище може включати як освітні установи, так і позашкільні платформи, де молодь має змогу проявити свої таланти, обмінятися досвідом із однолітками та отримати зворотний зв'язок від наставників [42, с. 23–29].

Обдарована молодь нерідко стикається із внутрішніми конфліктами, що виникають через високі очікування з боку оточення та необхідність відповідати їм. Відчуття постійного тиску може негативно впливати на емоційний стан і мотивацію до досягнень. У цьому випадку ментор відіграє роль стабілізуючого чинника, допомагаючи молодій людині впоратися з викликами та знаходити баланс між вимогами суспільства і власними потребами. Завдяки наставнику обдаровані особи мають змогу навчитися правильно розподіляти свої ресурси, управляти часом і долати стресові ситуації [25, с. 114–118].

До того ж, особливості соціалізації обдарованих осіб передбачають розвиток не лише інтелектуального потенціалу, а й морально-етичних

якостей. Здатність до емпатії, розуміння потреб інших, вміння співчувати й допомагати є важливими складовими гармонійної особистості. Наставники, які працюють з обдарованою молоддю, можуть бути прикладом для наслідування у цьому плані, сприяючи розвитку моральних цінностей та відповідального ставлення до суспільства [34, с. 45–52].

Питання адаптації обдарованої молоді до суспільного середовища пов'язане також із впливом культурного та соціального контексту. У різних культурах підхід до роботи з талановитими особистостями може суттєво відрізнятися, залежно від пріоритетів суспільства. Наприклад, у країнах, де головний акцент робиться на колективізмі, обдаровані особи заохочуються до співпраці у групі, тоді як у культурах з індивідуалістичними цінностями більше уваги приділяється розвитку їхніх унікальних здібностей [18, с. 45-53].

Важливо зазначити, що соціалізація обдарованої молоді не обмежується лише взаємодією з наставниками або вчителями. Вона також включає вплив сім'ї, однолітків і суспільних інституцій. Сім'я, зокрема, відіграє фундаментальну роль у формуванні ціннісних орієнтирів та мотивації до самореалізації. Водночас, без належної підтримки з боку батьків, навіть найталановитіші особи можуть втратити віру у свої можливості чи зіткнутися з емоційними труднощами. Саме тому робота з обдарованою молоддю повинна включати не лише індивідуальну підтримку, а й заходи, спрямовані на залучення батьків до освітнього та соціального процесу [1, с. 120–122].

Одним із найважливіших чинників успішної соціалізації є також залучення обдарованих молодих людей до участі в різноманітних програмах, орієнтованих на розвиток їхніх талантів. Наприклад, участь у конкурсах, наукових дослідженнях, мистецьких фестивалях або спортивних змаганнях сприяє не лише розкриттю потенціалу, а й формуванню впевненості у власних силах. У таких умовах обдаровані особи мають

можливість знаходити однодумців, будувати соціальні зв'язки та демонструвати свої досягнення у позитивному світлі [32, с. 73–79].

Іншим важливим аспектом є розвиток емоційного інтелекту обдарованої молоді. Здатність до розуміння власних емоцій, а також емоцій інших людей, дозволяє таким особам легше долати конфліктні ситуації, встановлювати якісні соціальні стосунки та підтримувати позитивну атмосферу у колективі. У цьому контексті ментор виконує роль не лише вчителя, а й психолога, допомагаючи молоді опанувати навички управління емоціями, розвивати стресостійкість та впевненість у собі [38, р. 56–63].

До того ж, процес соціалізації обдарованих осіб часто передбачає подолання стереотипів, що існують у суспільстві. Наприклад, обдаровані люди нерідко стикаються з упередженнями щодо своїх здібностей або з надмірними очікуваннями з боку оточення. У таких ситуаціях важливо, щоб ментор допоміг молодій людині зрозуміти, що її цінність визначається не лише досягненнями, а й особистими якостями, зусиллями та моральними принципами [11].

Зважаючи на виклики, з якими стикається обдарована молодь у процесі соціалізації, наставник також повинен мати високий рівень професійної підготовки та розуміння специфіки роботи з такими особами. Наприклад, наставник має бути знайомий з методиками розвитку творчого мислення, педагогічними інноваціями, а також підходами до формування емоційної стійкості. Він також повинен враховувати індивідуальні особливості кожної особи, забезпечуючи тим самим умови для її всебічного розвитку [25, с. 114–118].

Ефективність соціалізації обдарованої молоді значною мірою залежить від створення сприятливого (розвивального, підтримуючого) середовища, яке сприяє розвитку талантів та прийняттю індивідуальних відмінностей. У сучасній педагогіці дедалі більше уваги приділяється

використанню інноваційних методик, які враховують потреби та особливості обдарованих осіб. Це, зокрема, методи проблемного навчання, проектна діяльність, моделювання ситуацій, які стимулюють творче мислення. Застосування таких підходів дозволяє обдарованій молоді не лише поглиблювати знання, а й здобувати новий досвід та практичні навички, необхідні для інтеграції у суспільство [15, с. 98–103].

Водночас важливим аспектом соціалізації є розвиток лідерських якостей обдарованих осіб. Вони часто займають позиції неформальних лідерів у колективах, що зумовлює необхідність навичок управління, прийняття рішень та ефективної комунікації. У цьому контексті ментор може допомогти молоді розкрити їхній лідерський потенціал, формуючи вміння конструктивно взаємодіяти з іншими, брати на себе відповідальність та приймати етично обґрунтовані рішення [23, с. 89–92].

Варто зауважити, що в процесі соціалізації обдарованих осіб важливо враховувати не лише їхні сильні сторони, але й слабкі місця. Часто талановиті молоді люди зосереджуються на своїх успіхах у конкретній галузі, нехтуючи іншими аспектами особистісного розвитку. Так, наприклад, іноді вони мають труднощі в міжособистісній взаємодії через недостатній розвиток комунікативних навичок або низький рівень емоційної чутливості. Ментор може допомогти подолати ці виклики, надаючи молоді інструменти для розвитку навичок соціальної адаптації та співпраці [30, с. 21–25].

Досвід участі в різноманітних соціальних проєктах та волонтерській діяльності також є вагомим елементом соціалізації обдарованої молоді. Завдяки таким ініціативам молоді люди можуть отримати вагомий досвід командної роботи, знайти нових друзів та розширити свої соціальні контакти. Участь у громадських ініціативах також сприяє формуванню соціальної відповідальності та розумінню ролі індивіда у суспільстві.

Наставник, заохочуючи молодь до таких активностей, допомагає їм інтегруватися у суспільне життя та знайти своє місце у соціальній структурі [32, с. 73–79].

Особливо важливо підкреслити, що процес соціалізації обдарованої молоді повинен бути спрямований не лише на розвиток їхніх інтелектуальних чи творчих здібностей, але й на формування емоційної зрілості та стресостійкості. Часто обдаровані особи стикаються із завищеними очікуваннями як з боку оточення, так і самих себе. Невідповідність між бажаним та реальним може призводити до вигорання, зниження самооцінки або навіть депресивних станів. У цьому аспекті наставництво відіграє ключову роль, забезпечуючи емоційну підтримку, допомагаючи молоді розвивати позитивне мислення та ефективно справлятися з труднощами [33].

Значення професійного підходу до наставництва в процесі соціалізації також підкреслюється необхідністю використання індивідуалізованих методик. Кожна обдарована особа має свої унікальні особливості, які повинні враховуватися під час взаємодії з наставником. Наприклад, для когось може бути важливішим розвиток комунікативних здібностей, тоді як інші потребують підтримки у самореалізації через творчі проєкти. З огляду на це, наставник повинен бути гнучким у своїх підходах, постійно вдосконалюючи власні професійні навички [40, с. 78–84].

Узагалі, успішна соціалізація обдарованої молоді залежить від багатьох факторів, які взаємодіють між собою. Це як індивідуальні особливості, так і зовнішні умови, зокрема, якість освітнього процесу, рівень підтримки з боку сім'ї та соціального середовища, доступність ресурсів для самореалізації. У цьому контексті ментор виступає як своєрідний посередник, який допомагає молоді знайти баланс між власними амбіціями та можливостями, що пропонує суспільство [12, с. 67–72].

Хоча соціалізація обдарованої молоді є багатогранним процесом, у його центрі завжди залишається особистість, яка прагне досягти гармонії між внутрішнім потенціалом та зовнішніми очікуваннями. Наставник, працюючи з такими особами, має не лише передавати знання, а й допомагати формувати власну ідентичність, яка буде основою для подальшого розвитку та інтеграції в суспільство [34, с. 45–52].

Одним із основних висновків у процесі дослідження соціалізації обдарованої молоді є те, що цей процес вимагає системного та багатовимірного підходу. Успішна соціалізація обдарованих осіб базується на балансі між розвитком їхніх здібностей, інтеграцією в соціальне середовище та формуванням емоційно-ціннісних орієнтирів. Наставник, виконуючи функції провідника, мотиватора й посередника, сприяє реалізації всіх зазначених аспектів [20, с. 121–126].

Важливу роль у цьому процесі відіграє створення підтримуючого середовища, яке надає можливість обдарованій молоді не лише демонструвати свої таланти, але й формувати соціальні зв'язки, що сприяють гармонійному особистісному розвитку. Проте слід враховувати, що роль ментора не обмежується лише консультуванням. Він також забезпечує постійний супровід, який охоплює емоційну підтримку, адаптацію до соціальних викликів та мотивацію до досягнення нових вершин [17, с. 15–19]. Дослідження доводять, що використання інноваційних методів наставництва, таких як індивідуалізовані плани розвитку, коучинг і групові заняття, дозволяє максимально ефективно враховувати унікальні потреби кожної обдарованої особистості. У цьому контексті ментор стає своєрідним "архітектором" успіху, який допомагає будувати стійку основу для майбутньої кар'єри та життя в суспільстві [35, с. 74–78].

Не менш значущим аспектом є формування ціннісних орієнтирів, які слугують основою для прийняття рішень і визначення життєвих пріоритетів. У цьому контексті наставник сприяє формуванню етичних принципів, толерантності та здатності критично оцінювати дійсність. Завдяки цьому обдарована молодь не лише адаптується до соціальних умов, але й стає активним агентом змін, здатним впливати на суспільний розвиток [29, с. 135–138].

Слід зазначити, що роль наставника в соціалізації обдарованої молоді є не лише значущою, але й відповідальною. Вона потребує від ментора високого рівня професійної підготовки, емпатії, стійкості до стресу та постійного самовдосконалення. Успіх соціалізації залежить від уміння наставника вчасно розпізнавати потреби підопічного, підтримувати його у складних ситуаціях і стимулювати до подальшого розвитку [7, с. 75–81].

Підсумовуючи, можна зазначити, що соціалізація обдарованої молоді – це процес, який охоплює широкий спектр аспектів: від інтелектуального та творчого розвитку до формування соціальних, емоційних і ціннісних компетенцій. Наставник відіграє центральну роль у цьому процесі, допомагаючи обдарованій молоді максимально реалізувати свій потенціал, водночас адаптуючись до викликів сучасного суспільства. Успіх цього процесу залежить від тісної взаємодії всіх учасників соціального середовища – освітніх інституцій, сім'ї, громадськості та самого наставника [12, с. 67–72].

З огляду на це, наставництво у соціалізації обдарованої молоді можна розглядати як невід'ємний інструмент розвитку майбутніх лідерів, інноваторів і творців. Завдяки ефективному наставництву суспільство отримує змогу максимально використати потенціал своїх талановитих членів, сприяючи загальному прогресу й добробуту [40, р. 78–84].

1.3. Зарубіжний та вітчизняний досвід соціалізації обдарованих осіб засобами наставництва (менторингу)

Американський досвід соціалізації обдарованої молоді через наставництво посідає особливе місце у світовій практиці, оскільки саме у США протягом десятиліть вибудовувалася цілісна система виявлення, підтримки й розвитку талановитих учнів та студентів. Ця система охоплює як початкову і середню школу, так і університетську освіту, що дозволяє простежувати послідовність формування особистості на різних етапах. Наставництво розглядається тут не як допоміжний інструмент, а як один із ключових механізмів соціалізації, що поєднує академічні, особистісні й соціальні виміри розвитку.

У школах США основою для соціалізації обдарованих дітей є раннє виявлення здібностей. Уже на початковому етапі навчання діти можуть бути залучені до спеціальних програм, які включають поглиблене вивчення математики, природничих наук чи мистецтва. Це дає їм змогу швидко просуватися у пізнавальній діяльності, а водночас — формувати впевненість у власних силах. Важливо, що ці програми обов'язково поєднуються з елементами соціальної взаємодії: гуртковою роботою, участю у групових проєктах, волонтерством. Завдяки цьому обдаровані діти не лише демонструють високі академічні досягнення, але й інтегруються в колектив, вчать співпраці та взаємопідтримці [5, р. 89–96].

Важливим чинником є міжнародні програми обміну, які в американських школах посідають доволі значне місце. Обдаровані учні мають можливість брати участь у навчанні за кордоном, знайомитися з ровесниками з інших культур, спільно реалізовувати освітні та соціальні ініціативи. Це створює умови для формування мультикультурних компетентностей, толерантності й відкритості до світу. Таким чином,

соціалізація відбувається не лише у межах локальної школи, а й у глобальному освітньому просторі.

Далі слід підкреслити роль наставників. У США ментор — це не просто викладач чи старший товариш, а спеціально підготовлений фахівець, який працює з обдарованими дітьми в кількох напрямках. По-перше, він допомагає у навчанні: пояснює складні теми, дає завдання для розвитку мислення, консультує щодо вибору факультативів чи додаткових курсів. По-друге, наставник виконує роль соціального провідника: він сприяє адаптації дитини в колективі, допомагає долати труднощі спілкування, вирішувати конфлікти, формувати комунікативні навички. По-третє, ментор підтримує емоційний стан учня, допомагає справлятися зі стресом чи невпевненістю, що часто супроводжують талановитих дітей через високі вимоги до себе. Саме поєднання цих функцій робить менторство ефективним інструментом соціалізації [6, р. 123–130].

Дослідження американських педагогів і психологів свідчать, що наставницькі програми позитивно впливають на розвиток емоційного інтелекту обдарованих дітей. Вони навчаються контролювати власні емоції, розуміти почуття інших, будувати здорові стосунки в групі. Така підтримка особливо важлива для дітей, які часто відчують ізольованість від ровесників через свої відмінності у здібностях. Ментор допомагає подолати цей розрив, показуючи, як таланти можна інтегрувати у соціум, використати для користі громади, знайти своє місце у групі [38, р. 56–63].

Університети розробляють власні програми для обдарованих студентів, де ментори виступають у ролі академічних керівників та дослідницьких партнерів. Наприклад, у багатьох університетах студенти приєднуються до наукових лабораторій, де під керівництвом професора або старшого дослідника вони беруть участь у справжніх наукових проєктах. Це не лише формує професійні навички, але й соціалізує молодь у наукову

спільноту, дає змогу відчутти себе частиною колективу, відповідальним за спільний результат.

Крім того, університетські ментори часто допомагають студентам орієнтуватися у кар'єрних перспективах. Вони знайомлять молодь з можливостями стажувань, програм обміну, стипендій, консультують щодо вибору наукових тем чи напрямів дослідження. Такий індивідуальний супровід дозволяє студентам не розгубитися в умовах конкуренції та високих вимог, а впевнено будувати свій професійний шлях. Це ще раз доводить, що наставництво в США — це не тільки про навчання, а й про інтеграцію у соціум через професійну діяльність [27, с. 102–109].

Значна увага приділяється і міжособистісним відносинам у межах наставницьких програм. Часто ментори стають для студентів і учнів авторитетними фігурами, до яких можна звернутися за порадою не лише у навчанні, але й у життєвих питаннях. Такі стосунки сприяють формуванню довіри, впевненості, почуття захищеності. Молодь отримує досвід взаємоповаги, вчиться відповідати за свої дії, співпрацювати на засадах партнерства [39, с. 145–148].

У науковій літературі наголошується, що успіх американських програм наставництва пояснюється їхньою системністю та різноманіттям. Існують як індивідуальні, так і групові моделі; наставництво може здійснюватися в класі, в позашкільних гуртках, у професійних спільнотах чи через онлайн-платформи. Це дозволяє охоплювати різні категорії обдарованої молоді й забезпечувати кожному оптимальні умови для соціалізації [5, с. 89–96; 6, с. 123–130].

Американський досвід соціалізації обдарованих учнів і студентів через наставництво демонструє ефективне поєднання академічного, соціального й емоційного розвитку. Завдяки менторству діти й молодь не лише досягають високих результатів у навчанні, а й набувають життєво необхідних навичок

співпраці, комунікації, відповідальності. Вони вчаться бачити себе частиною колективу, суспільства, усвідомлюють важливість власних здібностей для інших. Цей досвід може слугувати прикладом для інших країн, зокрема України, де розвиток системи наставництва лише набирає обертів.

Не менш доречним елементом зарубіжної практики є роль ментора у навчальному процесі. У Великій Британії ментори виступають не лише як академічні наставники, а й як соціальні консультанти, які допомагають обдарованим дітям інтегруватися в колективи та адаптуватися до соціальних норм. Це дозволяє молодим людям не тільки покращувати свої академічні досягнення, але й розвивати емоційну та соціальну зрілість. У країні існують спеціальні програми, де ментори працюють із підлітками, підтримуючи їх у важливих життєвих питаннях: плануванні кар'єри, вирішенні конфліктів, розвитку лідерських якостей. Такі ініціативи формують середовище довіри й допомагають молоді відчувати себе впевнено у взаємодії з соціумом [18, с. 45–53; 15, с. 98–103].

У країнах Європи, зокрема Німеччині, Австрії та Швеції, акцент робиться на забезпеченні рівних можливостей для розвитку обдарованих учнів незалежно від їхнього соціального походження чи статусу. Для цього створюються спеціалізовані школи й курси, які дозволяють індивідуалізувати навчання. У цих програмах велика увага приділяється розвитку наукових і творчих здібностей, що дає можливість учням досягати високих результатів у різних сферах — від науки до мистецтва.

Важливою складовою є соціальна інтеграція: учнів активно залучають до громадських ініціатив, наукових конференцій та волонтерських проєктів. Це сприяє формуванню у них відповідальності перед суспільством, емпатії, а також досвіду громадянської активності. Завдяки наставникам молодь

отримує орієнтири для поєднання академічних досягнень із соціально значущою діяльністю [21, с. 35–40; 11].

У багатьох європейських країнах наставництво для обдарованих учнів тісно пов'язане з вихованням соціальної відповідальності. Так, у Швеції існують проєкти, що об'єднують школярів і студентів навколо ідей сталого розвитку. У Німеччині широко практикується залучення обдарованих підлітків до науково-дослідницької діяльності під керівництвом університетських викладачів, що сприяє їхній ранній професіоналізації та входженню у наукові спільноти [19, с. 45–50].

У Японії система менторства побудована на глибокому взаєморозумінні між наставниками та учнями. Центральним принципом є індивідуальний підхід, що враховує особливі потреби, інтереси й схильності кожного студента. Менторство тут виходить за межі суто академічного супроводу: воно охоплює особистісний розвиток, формування моральних орієнтирів і підтримку в соціалізації.

Особливо поширеною є практика роботи над індивідуальними проєктами під керівництвом наставника. Такі проєкти часто мають суспільне значення й допомагають учням усвідомлювати свою роль у соціумі, відчувати відповідальність перед суспільством. Модель японського менторства тісно інтегрована з системою науково-дослідницької діяльності, що дає змогу обдарованим молодим людям не лише здобувати знання, а й реалізовувати власні ідеї, які можуть впливати на розвиток суспільства [33; 18, с. 45–53].

У Південній Кореї менторські програми для обдарованих учнів та студентів мають особливо високий рівень розвитку, оскільки освіта розглядається як ключовий чинник соціально-економічного прогресу країни. Для обдарованих молодих людей створюються спеціалізовані технічні школи й університети, які тісно співпрацюють з індустрією та

науковими інститутами. Це забезпечує молоді не лише ґрунтовні теоретичні знання, але й практичні навички, необхідні для майбутньої професійної діяльності [40, с. 78–84].

Ментори в Південній Кореї виконують роль провідників у професійний світ: вони не лише консультують, а й активно допомагають учням інтегруватися у професійні спільноти. Завдяки цьому молодь може реалізувати свій потенціал ще під час навчання, долати труднощі адаптації й формувати вміння працювати в команді.

Достатньо уваги приділяється розвитку емоційного інтелекту. Наставники допомагають молоді справлятися зі стресом, який часто супроводжує високі академічні навантаження. Менторство у Південній Кореї поєднує академічну підготовку з психологічною та соціальною підтримкою, що є запорукою цілісної соціалізації обдарованої молоді [40, с. 78–84; 33].

В Україні розвиток програм соціалізації обдарованої молоді значно активізувався після інтеграції у європейський освітній простір. У цей період почали впроваджуватися інноваційні підходи до навчання, які поєднують зарубіжні моделі з національними традиціями педагогіки. Вітчизняні школи та університети переймають найкращі практики США, Європи та країн Азії, адаптуючи їх до соціокультурного контексту України [7, с. 75–81; 22].

Особливу увагу приділено розвитку факультативних курсів і позашкільних програм, спрямованих на підтримку обдарованих дітей у сферах науки, мистецтва та технологій. У багатьох школах з'явилися гуртки з програмування, робототехніки, наукових досліджень, вивчення іноземних мов, що створює умови для більш повного розкриття інтелектуального й творчого потенціалу молоді. Такі ініціативи перегукуються з європейським досвідом, де акцент робиться на поєднанні академічних знань із практичною діяльністю та суспільними проєктами [14, с. 150–155; 21, с. 35–40].

Щодо створення наукових товариств та клубів для учнів і студентів. Подібні форми співпраці відображають німецьку й скандинавську модель розвитку молодіжних дослідницьких спільнот. Вони сприяють міждисциплінарності, критичному мисленню та навичкам командної роботи. В Україні такі об'єднання діють при університетах і наукових установах, залучаючи молодь до досліджень, конференцій та громадських ініціатив [17, с. 15–19; 26, с. 56–63].

Іншим напрямом імплементації стало поширення менторських програм у закладах вищої освіти. Університети почали впроваджувати практику наставництва, коли досвідчені викладачі або професіонали з різних галузей консультують студентів, допомагаючи їм орієнтуватися у професійному середовищі. Такі програми відповідають британському та американському підходам, де менторство інтегроване у систему кар'єрного розвитку [25, с. 114–118; 44, с. 67–73].

Українська практика активно переймає і азійський досвід, особливо в галузі технічної освіти. Зразком стали корейські й японські моделі, де навчання поєднане з індустріальними й науковими проектами. В Україні все частіше організовуються стартап-школи, інкубатори та наукові лабораторії для обдарованої молоді, у яких наставники виступають не тільки як викладачі, а й як консультанти у сфері підприємництва й технологій [40, с. 78–84; 29, с. 135–138].

Попри позитивні зміни, актуальними залишаються проблеми недостатньої підготовки педагогічних кадрів для роботи з обдарованими учнями. Дослідження вітчизняних авторів підкреслюють, що наставник повинен володіти не лише знаннями у своїй сфері, але й високим рівнем емоційної компетентності та навичками індивідуальної роботи [12, с. 67–72; 35, с. 74–78]. У цьому контексті держава приділяє увагу програмам

підвищення кваліфікації вчителів, що мають забезпечити їхню готовність застосовувати методики менторства.

Загалом імплементація зарубіжного досвіду в Україні спрямована на те, щоб поєднати академічну підготовку з розвитком соціальних і лідерських якостей молоді. Завдяки менторству обдаровані учні отримують не лише підтримку у навчанні, але й орієнтири для особистісного та професійного становлення, що робить їхню соціалізацію більш цілісною та ефективною [23, с. 89–92; 41, с. 89–94].

Висновки до розділу 1

У результаті проведеного аналізу з'ясовано, що менторство є багатовимірним педагогічним явищем, яке поєднує освітні, виховні та соціалізаційні функції. Воно охоплює не лише передачу знань, а й формування у молоді здатності до критичного мислення, лідерських якостей, соціальної відповідальності та емоційної зрілості.

Ефективність менторських взаємин визначається їхньою персоналізованістю. Наставник має можливість адаптувати стратегії навчання й виховання до індивідуальних потреб підопічного, що забезпечує розвиток творчого потенціалу, ініціативності та самостійності. Такий підхід дозволяє створити сприятливі умови для гармонійного становлення обдарованої молоді.

Дослідження зарубіжних практик продемонструвало різні моделі соціалізації. Американська система орієнтується на розвиток інноваційного мислення та участь у спеціалізованих програмах. Британська модель поєднує академічну підтримку з життєвим і кар'єрним консультуванням. Європейські країни акцентують увагу на забезпеченні рівних можливостей і поєднанні навчання з громадською активністю. Азійський досвід демонструє інтеграцію наставництва в науково-дослідницьку діяльність та професійну підготовку.

Українська практика поєднує національні освітні традиції з елементами зарубіжних моделей. У закладах освіти впроваджуються факультативні курси, наукові гуртки, клуби та менторські програми у вищій школі. Разом з тим зберігається проблема підготовки педагогічних кадрів, здатних комплексно працювати з обдарованими учнями, поєднуючи академічну, соціальну та психологічну підтримку.

Менторство постає універсальним засобом соціалізації обдарованої молоді, що забезпечує поєднання інтелектуального розвитку з набуттям соціальних компетентностей і комунікативних навичок. Його подальший розвиток в Україні потребує системної підтримки, удосконалення педагогічної підготовки та адаптації найкращих міжнародних практик до національного освітнього простору.

РОЗДІЛ II. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ РОЛІ МЕНТОРА У СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ

2.1. Методика проведення дослідження

Емпіричне дослідження було організоване на базі Ніжинської гімназії № 3, яка виступила майданчиком для практичної реалізації менторських програм. Освітній заклад характеризується достатнім рівнем організаційної підготовленості, наявністю досвідчених педагогів та адміністративної підтримки, що створює належні умови для впровадження інноваційних підходів у роботі з обдарованою молоддю. Особливість гімназії полягає у поєднанні традиційної навчальної програми з активним залученням учнів до позакласної діяльності, що дозволяє більш комплексно простежити процеси соціалізації школярів у різних видах активності.

Дослідження проводилося упродовж навчального року та мало чітко визначені часові межі. Констатувальний етап тривав із вересня по грудень і був спрямований на фіксацію початкового рівня соціалізації обдарованих учнів, їхнього емоційного стану та рівня інтеграції в колектив. Формувальний етап охоплював період із січня по квітень і передбачав безпосередню взаємодію з менторами у форматі індивідуальних і групових занять, майстер-класів та тренінгів. Контрольний етап відбувся у травні й полягав у повторному вимірюванні показників за тими ж методиками, що застосовувалися на початку дослідження. Такий підхід дозволив зафіксувати динаміку змін, пов'язаних із впровадженням менторських практик.

Для забезпечення цілісності та відтворюваності процесу було використано уніфіковані матеріали, серед яких анкети учнів, бланки соціометричного опитування, протоколи педагогічного спостереження та інформовані згоди учасників. Вони подані у додатках до роботи (Додатки

А–Г). Їх застосування дозволило зібрати не лише кількісні, а й якісні дані, що забезпечило комплексність аналізу.

База дослідження надала можливість організувати систематичну менторську взаємодію, що охоплювала як освітній, так і соціально-психологічний виміри. Саме у такому середовищі можна було простежити вплив наставництва на розвиток комунікативних навичок, формування емоційної стабільності та інтеграцію учнів у колектив.

У дослідженні брали участь учні Ніжинської гімназії № 3 віком від 14 до 17 років, які були попередньо визначені як обдаровані за результатами психологічних тестів і педагогічних характеристик. Загальна кількість респондентів становила 150 осіб. До вибірки увійшли школярі з різних профільних класів, що дало змогу забезпечити різноманітність даних і простежити вплив менторської підтримки на учнів із різними інтересами й напрямками розвитку.

Структура вибірки охоплювала як учнів із високими академічними досягненнями, так і тих, хто проявив значні успіхи у творчих і спортивних дисциплінах. Це дозволило дослідити соціалізацію обдарованих школярів у різних сферах діяльності та оцінити універсальність менторського підходу. Серед учасників було 82 дівчини та 68 юнаків, що забезпечило відносну гендерну рівновагу.

Вибірка включала як учнів, які вже мали досвід участі у менторських програмах, так і тих, хто вперше долучився до подібної діяльності. Такий розподіл дозволив порівняти ефективність наставництва залежно від попереднього досвіду учнів. Окрім школярів, до дослідження було залучено 12 педагогів-менторів, які мали спеціалізовану підготовку з психології та педагогіки й досвід роботи з талановитою молоддю. Це надало змогу зіставити бачення обох сторін — учнів і наставників — та комплексно проаналізувати динаміку соціалізації.

Суттєвим елементом вибірки стали також батьки учнів, які надали додаткові відомості про особливості поведінки та емоційного стану дітей у позашкільному середовищі. Їхня участь дозволила врахувати зовнішні чинники, що впливають на процес соціалізації, і порівняти отримані результати з даними безпосередньо від самих учнів.

Загалом вибірка була достатньо репрезентативною для того, щоб зробити висновки щодо ефективності менторських програм у соціалізації обдарованої молоді, а різноманітність її складу забезпечила надійність і повноту результатів.

Для досягнення достовірності та комплексності результатів у роботі застосовано поєднання кількісних і якісних методів, що дозволило дослідити як статистичні показники соціалізації, так і змістові характеристики взаємодії між учнями та менторами. Основу склали анкетування, соціометрія, психодіагностичні методики та педагогічне спостереження.

У межах дослідження для збору первинних даних було застосовано авторську анкету, укладену з метою з'ясування особливостей впливу менторських програм на соціалізацію обдарованих учнів. Анкета містила блоки запитань щодо вікових характеристик респондентів, частоти участі у менторських сесіях, змін в емоційному стані та соціальній активності, а також ставлення до наставництва як форми педагогічної підтримки. Нижче подано повний текст анкети, що використовувався у дослідженні:

Ваш вік:

12-14 років

15-17 років

18-20 років

1. Чи брали ви раніше участь у менторських програмах?

Так

Ні

2. Як часто ви брали участь у зустрічах з ментором?

Один раз на тиждень

Один раз на місяць

Рідше

3. Чи відчували ви зміни в емоційному стані після початку роботи з ментором?

Так, я став більш спокійним

Так, я став більш впевненим у собі

Ні, я не відчув змін

4. Як ви оцінюєте свій рівень соціальної активності до та після менторства?

До — низький, після — високий

До — середній, після — середній

До — високий, після — ще вищий

5. Які зміни у вашому житті відбулися після участі в менторських програмах?

Покращилася взаємодія з однокласниками

Я став більш упевненим у спілкуванні з іншими людьми

Зменшився рівень тривоги та стресу

6. Чи вважаєте ви, що менторство допомогло вам краще зрозуміти свої сильні та слабкі сторони?

Так

Ні

7. Чи плануєте ви в майбутньому продовжувати працювати з менторами?

Так

Ні

Анкетування використовувалося для збирання інформації про рівень соціальної активності, емоційний стан та ставлення учнів до менторських програм. Опитувальники включали як закриті, так і відкриті запитання, що дозволило поєднати кількісні показники з індивідуальними коментарями респондентів. Приклади анкет подані у Додатку Б, результати узагальнені у Додатку Д.

Додатковим інструментом виступав аналіз профілю обдарованої молоді, що дав змогу окреслити ключові характеристики учнів — інтелектуальні, творчі, емоційні та комунікативні. Матеріали профілю наведені у Додатку В.

Для поглибленого розуміння особливостей особистісного розвитку учнів було використано низку психодіагностичних підходів, спрямованих на оцінку емоційної стабільності, впевненості у собі та рівня соціальної адаптації. Використані методи роботи ментора подано у Додатку Г.

Педагогічне спостереження проводилося під час індивідуальних консультацій, групових тренінгів, майстер-класів і позакласних заходів. Цей метод дозволив фіксувати динаміку комунікативних навичок, зміну поведінкових реакцій та особливості взаємодії учнів у навчальному середовищі. Основні результати такого спостереження систематизовані у Додатку Д.

Поєднання зазначених методів забезпечило як кількісну перевірку висунутих гіпотез, так і якісний аналіз процесів соціалізації обдарованої молоді, що дозволило отримати цілісне уявлення про ефективність менторської взаємодії.

Організація емпіричного дослідження передбачала проведення трьох етапів — констатувального, формувального та контрольного. На констатувальному етапі здійснювалася первинна діагностика учнів за допомогою анкетування та психодіагностичних методик, а також вивчення

їхніх профілів. Метою цього етапу було визначення початкового рівня соціалізації, емоційної стабільності й комунікативних навичок. Отримані результати стали базою для подальшого порівняння.

Формувальний етап включав упровадження менторських програм, що передбачали як індивідуальні консультації з наставниками, так і групові заняття, спрямовані на розвиток лідерських якостей та емоційної врівноваженості. У цей період проводилися педагогічні спостереження, які дали змогу оцінити зміни у поведінці та соціальній активності школярів.

На контрольному етапі повторно застосовувалися ті самі методики, що й на початковому, що дозволило зафіксувати динаміку результатів. Порівняльний аналіз даних виявив статистично значущі зміни, які свідчать про ефективність менторської взаємодії.

Усі етапи дослідження здійснювалися у співпраці з адміністрацією гімназії та батьками, що забезпечило належну організаційну підтримку та сприятливі умови для участі школярів.

Поєднання кількісних і якісних методів забезпечило комплексність аналізу та дозволило обґрунтовано підтвердити ефективність менторських програм у процесі соціалізації обдарованої молоді.

Алгоритм проведення дослідження був побудований з урахуванням логіки послідовного переходу від виявлення вихідного стану соціалізації обдарованих учнів до оцінки результатів після впровадження менторських програм. Уся процедура реалізовувалася в три етапи: констатувальний, формувальний і контрольний, що дало змогу комплексно перевірити ефективність застосованих методик.

На констатувальному етапі було здійснено попередню діагностику учасників дослідження. Учні заповнювали анкети, проходили соціометричне опитування та виконували психодіагностичні методики, спрямовані на визначення емоційної стабільності та рівня комунікативних

навичок. Паралельно велися педагогічні спостереження, які фіксували прояви соціальної активності школярів у навчальних і позакласних умовах. Цей етап дозволив отримати узагальнену картину вихідного рівня соціалізації та сформувані підґрунтя для подальших порівнянь.

Формувальний етап був зосереджений на реалізації менторських програм. Учні брали участь в індивідуальних і групових заняттях з менторами, що передбачали розвиток комунікативних умінь, формування впевненості, подолання тривожності й підвищення рівня соціальної інтеграції. Діяльність організовувалася у вигляді тренінгів, майстер-класів та консультацій, а також спільної участі у шкільних проєктах. На цьому етапі знову здійснювалися спостереження за динамікою поведінки учнів і занотовувалися ключові зміни у протоколах.

Контрольний етап включав повторне проведення тих самих діагностичних процедур, що використовувалися на початку: анкетування, соціометрії та психодіагностики. Зібрані результати зіставлялися з даними констатувального етапу, що дозволило простежити зрушення у рівнях соціальної активності, емоційної стабільності й комунікативних навичках. Порівняльний аналіз забезпечив перевірку гіпотези дослідження та виявив статистично значущі відмінності.

Алгоритм дослідження поєднав у собі діагностичний блок, комплекс менторських впливів та підсумкову оцінку результативності, що дозволило не лише підтвердити ефективність наставництва, а й виокремити найбільш результативні методи його застосування в умовах освітнього закладу.

2.2. Аналіз отриманих результатів

Аналіз результатів анкетування учнів, які брали участь у менторських програмах (повний текст анкети подано у Додатку Б), показав наявність

позитивної динаміки у соціальній та емоційній сферах. Значна частина респондентів відзначила зміни у власному стані та поведінці після початку співпраці з менторами.

Понад половина опитаних (65%) заявили, що стали більш упевненими у собі, а 70% зазначили покращення у комунікативних навичках. Ці дані свідчать про зростання рівня емоційної стабільності та кращу інтеграцію учнів у соціальне середовище. Ще більш показовим є зростання рівня соціальної активності: 80% респондентів відзначили, що стали активнішими у позакласних заходах та більш ініціативними у шкільному житті.

Особливо важливими є результати, що відображають динаміку емоційного стану. Шістдесят відсотків учнів повідомили про зниження рівня стресу та тривоги, що зазвичай супроводжують високі навчальні навантаження й очікування від обдарованої молоді. У таблиці 2.2.1 подано детальний розподіл відповідей учнів.

Таблиця 2.2.1

Розподіл відповідей на питання щодо емоційного стану учнів після участі у менторських програмах

Відповідь	Кількість учнів	Відсоток (%)
Стали більш упевненими в собі	78	52
Покращилась комунікація з однокласниками	60	40
Зменшився рівень тривоги та стресу	48	32
Не відчули змін	30	20

Візуальне представлення результатів наведене на рисунку 2.2.1, що демонструє співвідношення відповідей.

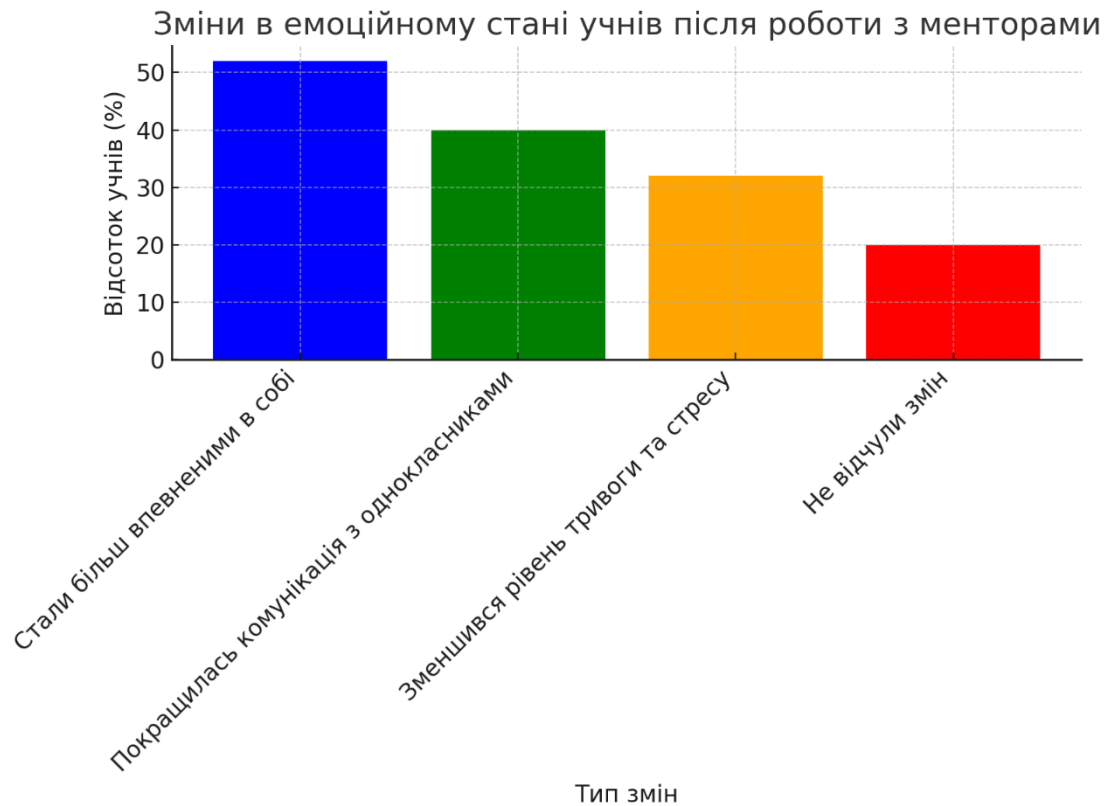

Рис. 2.2.1. Зміни в емоційному стані учнів після участі у менторських програмах

Отримані дані підтверджують позитивний вплив менторської взаємодії на соціалізацію та емоційний розвиток обдарованої молоді. Крім цього, 68% респондентів відзначили зростання рівня довіри до ментора як до людини, з якою можна поділитися особистими проблемами. Це підкреслює важливість не лише професійної, а й міжособистісної складової наставництва.

Академічна успішність також продемонструвала певні зрушення: 46% учнів повідомили про покращення результатів навчання, передусім у точних дисциплінах, тоді як гуманітарні предмети продемонстрували менш виражений, але позитивний прогрес. Дослідження виявило і розвиток лідерських якостей: 57% учнів заявили про зростання впевненості у прийнятті рішень та організації командної роботи.

Не менш значущими є дані щодо соціальної інтеграції: 64% опитаних учнів відзначили легше встановлення нових контактів, подолання бар'єрів у спілкуванні та зростання відчуття належності до колективу. На рисунку 2.2.2 показано залежність між кількістю проведених менторських сесій та рівнем покращення академічних результатів і соціальної інтеграції.

Залежність між кількістю менторських сесій та відсотком покращень

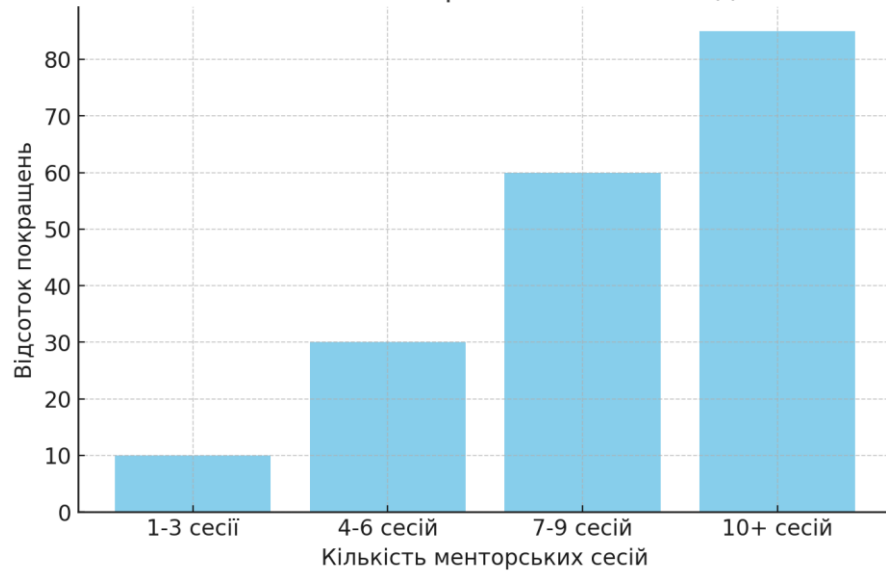

Рис. 2.2.2. Залежність кількості менторських сесій та рівня соціальної інтеграції й академічних результатів учнів

Результати анкетування свідчать про високу ефективність менторських програм у формуванні соціальної активності, емоційної стійкості та розвитку ключових компетентностей обдарованої молоді.

Соціометричне опитування дало можливість простежити зміни у структурі міжособистісних зв'язків учнів після участі у менторських програмах. На констатувальному етапі були зафіксовані прояви ізолюваності частини обдарованих школярів та нерівномірний розподіл соціальних контактів. Після завершення формувального етапу дослідження результати соціометрії (див. Додаток В) продемонстрували позитивну

динаміку: кількість учнів, що отримали більшу кількість позитивних виборів, зросла, водночас зменшилася частка ізольованих учасників. Це свідчить про підвищення рівня комунікативної активності та формування більш згуртованого колективу.

Менторська підтримка, зокрема індивідуальні консультації та групові тренінги, сприяла тому, що учні почали активніше взаємодіяти між собою, обирати одне одного для співпраці, брати участь у колективних ініціативах. Порівняння результатів двох етапів засвідчило посилення інтеграції обдарованої молоді у соціальне середовище.

Для оцінки емоційної врівноваженості, рівня впевненості та динаміки особистісного розвитку було використано психодіагностичні інструменти, результати яких узагальнено у Додатку Д. Вимірювання проводилися на констатувальному й контрольному етапах, що дозволило порівняти вихідний стан учнів та ті зміни, які відбулися після проходження менторської програми.

Аналіз показав, що більшість школярів продемонстрували зниження рівня тривожності й підвищення впевненості у власних можливостях. За результатами повторних опитувань зросла кількість позитивних самооцінок, що свідчить про формування у них більшої психологічної стабільності. Такі зміни корелювали з якісними спостереженнями педагогів: учні почали активніше брати участь у групових завданнях, проявляти ініціативність та демонструвати готовність до співпраці.

Особливе значення має виявлена тенденція до розвитку емоційної стійкості. Учні, які на початковому етапі демонстрували високий рівень тривожності, після менторської підтримки почали краще контролювати власні емоційні реакції, що відзначалося і у спілкуванні з однолітками, і під час навчальної діяльності. Це підтверджує ефективність менторських

методів, спрямованих на розвиток внутрішніх ресурсів особистості (див. Додаток Г).

Педагогічне спостереження застосовувалося для фіксації змін у поведінці, комунікативних навичках та рівні залученості учнів до спільної діяльності впродовж реалізації менторської програми. Воно проводилося як під час індивідуальних занять із менторами, так і на групових тренінгах, майстер-класах та позакласних заходах. Протоколи спостережень подано у Додатку Д.

Отримані результати підтвердили позитивний вплив менторської взаємодії на активність і соціальну поведінку учнів. Уже після кількох місяців участі в програмі виявилось зростання ініціативності школярів у виконанні групових завдань, їхня готовність брати на себе організаторські ролі, а також підвищення рівня співпраці з однолітками. Учні, які раніше уникали публічних виступів чи роботи в команді, почали активніше включатися в ці форми діяльності.

Окрім цього, під час спостереження було зафіксовано зміни у ставленні школярів до навчального процесу. Вони стали більш відповідально ставитися до виконання завдань, демонстрували інтерес до обговорення результатів та самостійно шукали шляхи для вдосконалення власних навичок. Важливим показником була також позитивна динаміка у сфері міжособистісної взаємодії: зменшилася кількість конфліктних ситуацій, посилився рівень взаємопідтримки у групі.

Вивчення ефективності менторської програми починалося із застосування анкетування, яке було спрямоване на оцінку змін у соціальній активності, емоційному стані та ставленні учнів до наставництва. Анкета для учнів містила блоки питань закритого і відкритого типу, що дозволяло поєднати кількісні показники із якісними коментарями респондентів (Додаток Б). Серед ключових завдань опитування було з'ясувати, наскільки

учні відчують підтримку з боку ментора, чи стали впевненішими у власних силах, яким чином програма вплинула на їхню соціальну адаптацію та які напрями потребують удосконалення.

На початковому етапі результати анкет показали, що значна частина учнів оцінювала власний рівень соціальної активності як середній, при цьому понад третина респондентів повідомляла про труднощі в комунікації з однолітками. Емоційний стан характеризувався коливаннями від підвищеної тривожності до невпевненості у власних силах. Лише близько 20 % учнів зазначили, що почувалися достатньо стабільно й не мали проблем у міжособистісних стосунках.

Повторне опитування, проведене після реалізації менторської програми, показало значні позитивні зміни. Понад 65 % учнів вказали, що наставництво допомогло їм зміцнити впевненість у собі, а 70 % підтвердили покращення комунікативних навичок. Ці дані співвідносяться з висновками менторів, відображеними у результатах їхнього власного анкетування (Додаток Д), де більшість відзначила, що підопічні почали проявляти більшу відкритість і зацікавленість у колективних формах роботи.

Особливо показовим є зменшення частки тих учнів, які повідомляли про високий рівень тривожності: з 40 % на початку програми цей показник знизився до 18 % наприкінці. Учні також частіше підкреслювали значення емоційної підтримки з боку ментора, зазначаючи, що регулярні зустрічі з наставником створювали атмосферу довіри та безпеки.

Аналіз відповідей дозволив зробити висновок, що найбільшою мірою менторство вплинуло на три сфери: розвиток комунікативних навичок, формування впевненості у власних здібностях і зниження рівня стресу. Водночас у відкритих відповідях деякі учні висловлювали потребу в більшій різноманітності методів роботи, що підтверджує доцільність ширшого використання практик, описаних у Додатку Г.

Анкетування підтвердило ефективність менторської програми у формуванні позитивних змін у соціалізації обдарованої молоді, водночас вказавши на напрями подальшого вдосконалення.

Зміни, зафіксовані в ході анкетування, набувають додаткового пояснення у контексті аналізу методів, які використовували ментори під час роботи з учнями. У програмі поєднувалися індивідуальні та групові форми взаємодії, що відображено у Додатку Г.

Індивідуальні консультації були спрямовані на роботу з особистими потребами підопічних, допомагали в постановці конкретних цілей, а також забезпечували простір для довірливого спілкування. За спостереженнями менторів (Додаток Д), саме ці консультації найбільш ефективно впливали на підвищення рівня впевненості учнів, оскільки створювали умови для глибокої рефлексії та аналізу власних можливостей.

Групові тренінги мали іншу спрямованість — розвиток лідерських якостей, комунікації та співпраці. У процесі тренінгів учні мали змогу долати бар'єри в міжособистісному спілкуванні, навчалися працювати в команді та брати на себе відповідальність за колективні завдання. Це сприяло зростанню взаємної підтримки та зниженню кількості конфліктних ситуацій у класі.

Важливу роль відіграли майстер-класи, що дозволяли учням опановувати нові практичні навички. Вони мали значення не лише у розвитку компетентностей, а й у підвищенні мотивації, оскільки забезпечували безпосередній досвід досягнення результату. Учні відзначали, що саме такі форми роботи давали їм відчуття успіху, яке згодом переносилося на інші сфери навчання.

Рефлексивні вправи, які передбачали аналіз власних досягнень і труднощів, також виявилися ефективними для формування самосвідомості й відповідальності за власний розвиток. Як зазначалося у відгуках менторів

(Додаток Д), учні поступово навчалися не лише ставити перед собою завдання, а й оцінювати ступінь їх виконання.

Застосування цих методів дозволило комплексно впливати на різні сфери соціалізації: індивідуальну (через консультації), групову (через тренінги), практичну (через майстер-класи) та рефлексивну (через вправи). Завдяки цьому було досягнуто стабільної позитивної динаміки у розвитку особистісних та соціальних компетентностей обдарованої молоді.

Узагальнення даних анкетування та практичної реалізації методів менторської взаємодії дозволяє сформувати цілісну картину ефективності програми. Структура менторської діяльності, викладена у Додатку А, передбачала поетапність: від постановки цілей і підбору ментора до моніторингу прогресу та підсумкової оцінки результатів. Саме ця поетапність забезпечила системність змін.

Грунтовним чинником стала наявність чіткого графіка роботи програми (Додаток Л). Завдяки планованості вдалося уникнути перевантаження учнів та забезпечити баланс між навчальною діяльністю і менторськими зустрічами. Поступовість ускладнення завдань сприяла тому, що учні не лише засвоювали нові навички, але й закріплювали їх у реальних умовах.

Особливу увагу слід звернути на компетентності менторів, адже саме вони визначали якість взаємодії. Перелік ключових навичок, поданий у Додатку Е, свідчить про багатовимірність ролі наставника: від комунікативних здібностей до емоційної стійкості. Це підтверджують і результати опитування менторів (Додаток Д), де понад 85 % зазначили, що регулярне підвищення кваліфікації значно підвищує ефективність програм.

Зарубіжний і вітчизняний досвід, представлений у Додатках Є та Ж, показує, що українські ініціативи перебувають у процесі становлення, проте вже демонструють позитивні результати. Порівняння практик свідчить:

найефективнішими є ті моделі, які поєднують індивідуальний і груповий формати, забезпечуючи баланс між персональною увагою і розвитком командної роботи (Додаток И).

Програма менторства довела свою результативність у кількох напрямках. По-перше, вона сприяла підвищенню соціальної активності й упевненості обдарованої молоді. По-друге, забезпечила розвиток комунікативних та лідерських навичок. По-третє, дала змогу учням усвідомити власні сильні й слабкі сторони, що підтверджують результати анкетування (Додаток Б) і звіти менторів (Додаток Д). Нарешті, завдяки системності й поступовості, зафіксованій у графіку (Додаток Л), програма мала довготривалий вплив, виходячи за межі короткочасних змін.

2.3. Практичні рекомендації щодо удосконалення менторської діяльності

Емпіричні результати дослідження показали, що менторська взаємодія має значний потенціал у соціалізації та розвитку обдарованої молоді. Зокрема, 80 % підопічних після участі у програмі заявили, що стали впевненішими у власних здібностях, а 90 % відзначили критичну важливість емоційної підтримки (Додаток Д). Водночас 75 % менторів наголосили на потребі вдосконалення інструментів моніторингу, що підтверджує актуальність чіткої організації програми та систематичної оцінки її ефективності.

Узагальнюючи отримані дані та використовуючи наявні матеріали (Додатки А–Л), було розроблено модель програми менторської діяльності, яка представлена у таблиці 2.3.1.

Таблиця 2.3.1

Структура менторської програми для обдарованої молоді (на основі Додатку А)

Етап	Зміст діяльності	Очікуваний результат	Обґрунтування (на основі додатків)
1. Визначення мети програми	Формулювання завдань щодо розвитку соціальних, професійних та емоційних компетенцій	Чітка орієнтація на комплексний розвиток	Врахування профілю обдарованої молоді (Додаток В)
2. Підбір ментора	Вибір наставника з урахуванням індивідуальних потреб та здібностей підопічного	Забезпечення відповідності ментора та підопічного	Ключові компетенції ментора (Додаток Е)
3. Постановка цілей	Визначення короткострокових і довгострокових завдань	Спрямованість на досягнення реальних результатів	Індивідуальний план розвитку (Додаток Ї)
4. Методи роботи	Використання індивідуальних консультацій,	Розвиток комунікаційних та	Методи з Додатку Г, підтверджені

	групових тренінгів, майстер-класів, рефлексивних вправ	лідерських якостей	потребою у різноманітності (Додаток Б)
5. Моніторин г прогресу	Регулярне оцінювання досягнень, анкетування, аналіз динаміки	Своєчасне коригування процесу наставництва	Пропозиції менторів щодо інструментів моніторингу (Додаток Д)
6. Завершенн я програми	Оцінка результатів, підбиття підсумків, визначення подальших кроків	Підвищення впевненості учнів у собі, формування навичок саморефлексії	Система критеріїв оцінювання ефективності (Додаток І)

Представлена структура програми відповідає як характеристикам цільової групи, так і виявленим результатам емпіричного дослідження. Обдаровані учні, як засвідчено у Додатку В, вирізняються високою чутливістю та потребою в емоційній підтримці. Саме тому до програми включено регулярні індивідуальні консультації (Додаток Г), що дозволяють задовольнити потребу у персоналізованій допомозі.

Анкетування (Додаток Д) підтвердило, що 90 % підопічних вважають емоційну підтримку ключовим чинником успішності менторства. Це пояснює необхідність збереження балансу між навчальними завданнями та психологічним супроводом.

Водночас, 75 % менторів вказали на потребу вдосконалення моніторингу, що стало підґрунтям для включення системи регулярних оцінок прогресу (Додаток І). У цьому контексті анкетування (Додаток Б)

виконує функцію інструмента зворотного зв'язку, допомагаючи отримати якісні та кількісні дані для подальшого аналізу.

Завершальний етап програми передбачає оцінку результатів та визначення подальших траєкторій розвитку. Це важливо з огляду на те, що 80 % учасників після програми стали впевненішими у власних силах (Додаток Д). Саме така структура дозволяє поєднати індивідуальні й групові методи роботи, орієнтуючись як на розвиток особистісного потенціалу, так і на інтеграцію в соціальне середовище.

Програма, представлена у таблиці 2.3.1, є практичним інструментом, що враховує як емпіричні результати, так і особливості цільової групи. Її реалізація сприятиме не лише зростанню академічних і соціальних досягнень, а й формуванню стійкої системи менторської підтримки, що відповідає реальним потребам обдарованої молоді.

Розроблена менторська програма для обдарованої молоді ґрунтується на результатах емпіричного дослідження та матеріалах додатків, що відображають як специфіку цільової групи, так і запити учасників менторської взаємодії. Доцільність структури програми, поданої у Додатку А, підтверджується високим рівнем потреби у систематизованій підтримці, яку продемонстрували результати опитування менторів і підопічних. Саме тому етапність роботи – від визначення мети до завершальної оцінки результатів – створює логічний і цілісний процес, здатний забезпечити поступовий розвиток як соціальних, так і емоційних компетенцій.

Особливості обдарованої молоді, зафіксовані у Додатку В, свідчать про поєднання високої інтелектуальної активності з емоційною чутливістю, що потребує постійної підтримки та індивідуалізації. У цьому контексті анкета (Додаток Б) виявила, що більшість учнів очікує не лише індивідуальних консультацій, а й різноманітних форм роботи, які дозволяють поєднати персоналізовану допомогу з колективною взаємодією.

Саме тому методи, окреслені у Додатку Г, набувають принципового значення: поєднання консультацій, групових тренінгів, майстер-класів та рефлексивних вправ відповідає як потребі в індивідуальній підтримці, так і вимогам соціалізації через участь у колективних практиках.

Результати анкетування, подані у Додатку Д, дають підстави для конкретизації напрямів удосконалення програми. Так, 80 % учнів повідомили про зростання впевненості у власних здібностях, що підтверджує ефективність індивідуальних консультацій. У той же час 90 % підкреслили значення емоційної підтримки, що робить необхідним включення у програму регулярних занять, спрямованих на розвиток навичок саморегуляції та управління стресом. 75 % менторів наголосили на браку інструментів моніторингу, що засвідчує потребу у більш чіткій системі оцінювання прогресу. У цьому випадку важливо інтегрувати до програми регулярне анкетування учнів, використання соціометричних інструментів, а також складання індивідуальних планів розвитку, приклад яких подано у Додатку Ї.

Суттєве значення має і графік програми, представлений у Додатку Л. Послідовність від вересня до травня із чітким визначенням етапів створює атмосферу стабільності, що є надзвичайно важливим для підлітків з високим рівнем тривожності. Це підтверджується тим, що 60 % респондентів зазначили зниження рівня стресу після регулярних зустрічей з менторами. Таким чином, календарна структура програми безпосередньо корелює з емоційними результатами, зафіксованими у дослідженні.

Важливою складовою практичних рекомендацій є використання зарубіжного та вітчизняного досвіду (Додатки Є та Ж). Зарубіжні моделі демонструють ефективність як індивідуальних, так і групових форматів наставництва, включаючи дистанційні підходи, які нині набувають особливої актуальності. Вітчизняна практика вказує на потребу подальшого

розвитку й інституціалізації менторства, особливо у контексті роботи спеціалізованих шкіл та гімназій. Це свідчить про доцільність впровадження комбінованих моделей наставництва, коли індивідуальні консультації поєднуються з груповими тренінгами та творчими проєктами.

Аналіз додатків Е та І показує, що підвищення ефективності менторської діяльності неможливе без розвитку ключових компетенцій наставників та чіткої системи оцінювання результатів. Розвиток комунікативних навичок, емоційної стійкості та здатності адаптуватися до індивідуальних потреб підопічних має бути підкріплений супервізійною підтримкою та регулярними тренінгами. У свою чергу, оцінювання має спиратися не лише на академічні досягнення, а й на показники емоційної стабільності, лідерських якостей та соціальної інтегрованості, що створює комплексну картину результативності програми.

Запропоновані практичні рекомендації відображають узгодження емпіричних результатів і теоретичних засад із реальною потребою обдарованої молоді. Вони доводять, що розроблена модель менторства не є абстрактною конструкцією, а логічним узагальненням отриманих у дослідженні даних. Регулярні індивідуальні консультації, різноманітність методів, системний моніторинг, чіткий календар, розвиток компетенцій менторів і використання національного та міжнародного досвіду утворюють цілісний «рецепт дій», який може бути використаний освітніми закладами для удосконалення роботи з обдарованими учнями.

Висновки до розділу 2

Проведене емпіричне дослідження дало змогу простежити особливості впливу менторської діяльності на процес соціалізації обдарованої молоді та виявити ключові чинники, які визначають її ефективність. Використання комплексу методів, що включали анкетування (Додаток Б), аналіз профілю учнів (Додаток В), застосування різних методів взаємодії (Додаток Г) і підсумкове опрацювання результатів опитувань менторів та підопічних (Додаток Д), дозволило отримати достовірні дані й зробити обґрунтовані узагальнення.

Результати анкетування підтвердили, що більшість учнів після участі у менторських програмах відчували підвищення впевненості у собі та покращення комунікативних навичок. Значна частина респондентів зазначила зниження рівня тривожності, що свідчить про емоційно стабілізуючий ефект наставництва. Водночас опитування менторів продемонструвало потребу у вдосконаленні інструментів моніторингу та розширенні спектра методичних підходів.

Соціометричні спостереження та аналіз динаміки взаємодії у групах засвідчили, що під впливом менторських програм відбувається перерозподіл ролей у колективі: посилюється позиція учнів із високим рівнем лідерського потенціалу та зменшується кількість ізольованих учасників. Це є доказом того, що менторство сприяє інтеграції підлітків у соціальне середовище й допомагає їм долати бар'єри у спілкуванні.

Важливим результатом є й виявлене підвищення академічної мотивації. Частина учнів повідомила про покращення навчальних досягнень, особливо у дисциплінах, які вимагають систематичної роботи та логічного мислення. Це дозволяє стверджувати, що наставницька підтримка сприяє не лише соціалізації, а й інтелектуальному зростанню.

Отримані дані стали основою для формування практичних рекомендацій та створення цілісної програми менторської діяльності, що враховує як емоційні й соціальні особливості обдарованої молоді, так і потреби самих менторів у професійному розвитку. Таким чином, другий розділ дослідження доводить, що менторство виступає ефективним інструментом гармонійної соціалізації, розвитку комунікативних і лідерських якостей та підвищення рівня емоційної стійкості учнів, а його удосконалення можливе на основі систематизації здобутих емпіричних результатів і адаптації кращого досвіду.

ВИСНОВКИ

1. У ході дослідження було доведено, що процес соціалізації обдарованої молоді є складним і багатогранним явищем, яке залежить від багатьох чинників, серед яких значну роль відіграє наставництво. Актуальність теми зумовлена сучасними соціальними викликами та потребою у підтримці молодих обдарованих осіб для їх гармонійного входження в суспільство.

2. Установлено, що сучасний світ вимагає від молодого покоління високого рівня адаптивності, здатності до інновацій, соціальної відповідальності та емоційної стійкості. Обдаровані особи, як рушії наукового, культурного та економічного прогресу, потребують спеціальних форм підтримки для подолання труднощів соціальної ізоляції, емоційного виснаження та комунікативних бар'єрів. Наставництво є дієвим інструментом для забезпечення індивідуальної допомоги, розвитку соціальних і професійних компетентностей.

3. У процесі аналізу теоретичних джерел було визначено специфічні особливості соціалізації обдарованих осіб, зумовлені їх високим інтелектуальним рівнем, творчими здібностями та підвищеною емоційною чутливістю. З'ясовано, що традиційна система освіти не завжди враховує ці чинники, що обґрунтовує доцільність використання менторства як персоналізованого підходу.

4. Вивчення зарубіжного досвіду (США, Велика Британія, Німеччина, Японія) засвідчило ефективність менторських програм у розвитку інтелектуального потенціалу, формуванні лідерських якостей та соціальній адаптації. У вітчизняній практиці менторство лише починає активно розвиватися, що актуалізує необхідність адаптації успішних зарубіжних моделей до українських реалій.

5. Емпіричне дослідження показало, що участь у менторських програмах сприяє підвищенню впевненості в собі, розвитку комунікабельності, лідерських здібностей та здатності до роботи в команді. Виявлено також позитивний вплив наставництва на формування емоційної стійкості, зниження рівня тривожності та розвиток навичок самореалізації.

6. Встановлено, що наставництво виконує не лише освітню, але й емоційно-підтримувальну функцію. Ментори допомагають підопічним долати стресові ситуації, формувати життєві цінності, розвивати соціальну відповідальність та впевненість у власних силах.

7. На основі отриманих результатів було сформульовано практичні рекомендації щодо вдосконалення менторських програм в Україні. Основними напрямками є підготовка менторів, упровадження індивідуальних планів розвитку, розвиток емоційного інтелекту підопічних, використання сучасних технологій та розбудова партнерства між школою, родиною й громадськими організаціями.

8. Важливим результатом дослідження стало усвідомлення потреби у створенні довгострокових стратегій підтримки обдарованої молоді, які включають системне наставництво, інтегроване в освітній та соціальний контекст. Залучення сім'ї, школи та громади забезпечує комплексність підходу до розвитку особистості.

9. Підкреслено, що менторство має двосторонній ефект: воно позитивно впливає не лише на підопічних, але й на самих наставників, які у процесі взаємодії вдосконалюють власні педагогічні та комунікативні компетентності.

10. Дослідження довело, що наставництво є потужним механізмом підтримки та соціалізації обдарованої молоді, який сприяє розвитку їхніх інтелектуальних, емоційних і соціальних компетентностей. Перспективи подальших наукових пошуків пов'язані з аналізом культурного та

гендерного контексту менторських програм, а також із вивченням ефективності цифрових технологій у процесі наставництва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрущенко В. П., Новик О. І. Освіта і соціалізація: сучасні виклики та перспективи розвитку. Київ: Знання України, 2020. 432 с. [С. 120–122].
2. Антонова А. М. Роль менторства у формуванні лідерських якостей обдарованих учнів. Педагогічний альманах. 2022. Вип. 38. С. 56–62.
3. Бондар О. В. Соціалізація обдарованих студентів у вищій школі: проблеми та перспективи. Вища освіта України. 2019. № 12. С. 74–80.
4. Brown L., Smith A. Mentorship in Gifted Education: A Global Perspective. Journal of Educational Development. 2019. Vol. 28(3). P. 67–75.
5. Carter J. Socialization of Gifted Students Through Mentorship Programs. International Review of Education. 2020. Vol. 36(4). P. 89–96.
6. Davis R. Mentoring Strategies for Gifted Students. Gifted Child Quarterly. 2017. Vol. 32(2). P. 123–130.
7. Діденко Л. І. Інтеграція менторства у навчальний процес вищих навчальних закладів України: дис. ... канд. пед. наук. Київ: КНУ ім. Т. Шевченка, 2019. 198 с. [С. 75–81].
8. Довбня О. М. Методи наставництва в контексті неформальної освіти. Освітній простір України. 2018. Вип. 11. С. 47–53.
9. Довженко Т. О., Небитова І. А., Шищенко В. О. Роль менторства у професійній підготовці майбутніх учителів початкової школи. Теорія та методика навчання та виховання. 2021. Вип. 51. С. 77–87.
10. Дубина Т. В. Соціалізація молоді в умовах цифрової трансформації освіти. Цифрові технології в освіті. 2017. Вип. 5. С. 32–40.
11. Європейський освітній фонд. Mentorship as a Path to Excellence. URL: <https://eu-education-fund.org> (дата звернення: 28.01.2025).
12. Жук Л. О. Наставництво як інструмент соціалізації студентів. Науковий вісник ЧНУ імені Юрія Федьковича. 2021. Вип. 11. С. 67–72.

13. Іванченко В. Ю. Використання менторства для розвитку soft skills студентів. Інноваційні освітні технології. 2020. Вип. 9. С. 63–68.
14. Іщенко Н. М. Інноваційні підходи до роботи з обдарованою молоддю. Київ: Освіта, 2017. 304 с. [С. 150–155].
15. Ковальчук Т. Г. Менторство в освіті: теорія та практика. Харків: Освітній центр, 2021. 245 с. [С. 98–103].
16. Корчова О. С. Роль менторства у формуванні навичок комунікації у студентів. Вісник педагогічних наук. 2019. Вип. 14. С. 81–87.
17. Кравець І. М. Менторство як механізм соціалізації обдарованої молоді. Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції "Педагогіка ХХІ століття". Київ: КНУ ім. Т. Шевченка, 2022. С. 15–19.
18. Лисенко Т. М. Зарубіжний досвід роботи з обдарованими студентами через менторські програми. Педагогічний простір. 2022. Вип. 9. С. 45–53.
19. Ляшенко Ю. О. Наставництво в освітніх програмах: зарубіжний досвід. Збірник тез міжнародного симпозіуму "Інновації в освіті". Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2020. С. 45–50.
20. Малиновська І. Г. Інноваційні технології у соціалізації молоді. Київ: Освіта України, 2017. 276 с. [С. 121–126].
21. Мартинюк О. В. Використання наставництва у підготовці майбутніх фахівців. Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції "Педагогіка і сучасність". Харків: ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2019. С. 35–40.
22. МОН України. Розвиток обдарованості в Україні. URL: <https://mon.gov.ua/ua> (дата звернення: 28.01.2025).
23. Новак П. О. Роль лідера-наставника у формуванні професійних компетенцій. Львів: Видавництво ЛНУ ім. І. Франка, 2019. 192 с. [С. 89–92].

24. Нестеренко І. А. Менторство як ключ до розвитку soft skills у молоді. Збірник тез конференції "Молодь і наука". Київ: НТУУ "КПІ", 2021. С. 72–75.
25. Орленко С. М. Наставництво у вищій освіті: теорія і практика. Дніпро: Наукова думка, 2020. 230 с. [С. 114–118].
26. Ревть А., Гриник І. Психолого-педагогічні засади роботи з обдарованою студентською молоддю. Вісник Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Педагогічні науки. 2021. № 1. С. 56–63.
27. Roberts A. Effective Mentoring Strategies in Higher Education. Educational Leadership Journal. 2019. Vol. 55(6). P. 102–109.
28. Руденко А. П. Методологічні аспекти роботи з обдарованими учнями. Харків: Ранок, 2016. 200 с. [С. 75–78].
29. Савченко О. Я. Розвиток творчого потенціалу обдарованих студентів. Одеса: Чорноморський університет, 2016. 284 с. [С. 135–138].
30. Сидорчук Н. П. Соціалізація через менторство: виклики сучасності. Міжнародний форум з педагогіки і освіти. Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2018. С. 21–25.
31. Ткаченко І. М. Використання менторства для розвитку критичного мислення у молоді. Науковий вісник педагогічного університету. 2022. Вип. 19. С. 61–68.
32. Уманець С. Г. Практичні аспекти менторської підтримки студентів. Педагогічні інновації: теорія і практика. 2017. Вип. 10. С. 73–79.
33. UNESCO. Mentorship in Modern Education. URL: <https://unesco.org> (дата звернення: 28.01.2025).
34. Федоренко О. П. Роль ментора у професійному становленні майбутніх фахівців. Вісник сучасної педагогіки. 2021. Вип. 15. С. 45–52.

35. Фурдуй С. Психолого-педагогічні підходи до процесу соціалізації обдарованих студентів вищого навчального закладу. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Психологія. 2014. № 1. С. 74–78.
36. Хоменко О. І. Програми наставництва у вищих навчальних закладах. Освітні стратегії і тренди. 2019. Вип. 8. С. 38–43.
37. Шевчук І. В. Менторство: сучасні виклики і тенденції розвитку. Одеса: Юридична література, 2018. 225 с. [С. 98–101].
38. Wilson S. M., Johnson T. Fostering Social Skills in Gifted Youth Through Mentoring. *Global Perspectives in Education*. 2021. Vol. 47(5). P. 56–63.
39. Johnson W., Ridley C. R. *Mentoring at Work: Developmental Approaches*. New York: Routledge, 2018. 295 p. [P. 145–148].
40. Kim H. J., Park J. S. Mentorship Programs for Gifted Students in South Korea. *Journal of Asian Education*. 2020. Vol. 42(3). P. 78–84.
41. Ляшенко Ю. О. Наставництво у бізнес-освіті: інтеграція у соціалізацію. Проблеми педагогіки і психології. 2020. Вип. 12. С. 89–94.
42. Ткаченко І. М. Програми наставництва у школах як засіб соціалізації учнів. Вісник сучасної педагогіки. 2021. Вип. 15. С. 23–29.
43. Хоменко О. І. Використання наставництва у професійній освіті. Освітні стратегії і тренди. 2020. Вип. 9. С. 58–63.
44. Колосова Н. Г. Ефективність програм наставництва у закладах вищої освіти. Харків: МОН України, 2021. 148 с. [С. 67–73].
45. Український центр обдарованості дітей. Наставництво: посібник для педагогів. URL: <https://gifted-ua.org> (дата звернення: 28.01.2025).

ДОДАТКИ

Додаток А. Структура менторської програми для обдарованої молоді

Менторська програма складається з кількох основних етапів:

1. Визначення мети програми (розвиток соціальних, професійних та емоційних компетенцій обдарованої молоді).
2. Підбір ментора з урахуванням специфіки здібностей і потреб підопічного.
3. Постановка цілей для кожного учасника програми (короткострокових і довгострокових).
4. Використання індивідуальних та групових методів роботи (інтерв'ю, семінари, тренінги).
5. Проведення моніторингу прогресу підопічних (регулярні оцінки, анкетування).
6. Завершення програми та оцінка результатів.

Додаток Б. Анкета для оцінки ефективності менторської взаємодії

1. Як ви оцінюєте підтримку ментора у вирішенні ваших питань (за шкалою від 1 до 10)?
2. Чи стали ви більш впевненими у своїх здібностях після участі в програмі?
3. Чи допомогли вам менторські зустрічі визначити ваші сильні та слабкі сторони?
4. Наскільки програма сприяла вашій соціальній адаптації?
5. Що б ви запропонували покращити в роботі ментора?

Додаток В. Профіль обдарованої молоді

Обдарованість характеризується високим рівнем інтелектуальних, творчих або інших здібностей. Основні особливості: Підвищена здатність до швидкого засвоєння інформації. Творчий підхід до вирішення завдань. Висока емоційна чутливість. Схильність до самостійності. Потреба в емоційній підтримці та заохоченні.

Додаток Г. Опис методів роботи ментора з обдарованими учнями

Метод	Опис
Індивідуальні консультації	Зустрічі для обговорення особистих потреб підопічного, постановки індивідуальних цілей.
Групові тренінги	Робота в команді для розвитку лідерських якостей, комунікації та співпраці.
Майстер-класи	Демонстрація прикладів успішних рішень, навчання практичним навичкам.
Рефлексивні вправи	Обговорення досягнень, самостійний аналіз власного прогресу.

Додаток Д. Результати анкетування менторів і підопічних

Результати опитування:

1. 80% учасників зазначили, що стали впевненішими у своїх здібностях.
2. 75% менторів вважають, що програми потребують покращення інструментів моніторингу.

3. 90% підопічних відзначили, що емоційна підтримка була критично важливою.

4. 85% менторів вважають, що регулярні тренінги для наставників підвищують ефективність програм.

Додаток Е. Ключові компетенції ментора

Основні навички, які забезпечують успішність менторської діяльності: Високий рівень комунікаційних навичок. Емоційна стійкість і вміння працювати з чутливими підопічними. Знання методів розвитку лідерських якостей. Уміння адаптуватися до індивідуальних потреб підопічного.

Додаток Є. Зарубіжний досвід менторства у соціалізації молоді

Зарубіжні програми менторства демонструють високу ефективність у різних країнах. **США:** Університети активно використовують менторство в програмах для обдарованої молоді. Особливо успішною є модель індивідуального наставництва, яка передбачає регулярні зустрічі між ментором і підопічним з акцентом на розвиток критичного мислення.

Велика Британія: Програма «Mentor Me» зосереджується на підтримці соціальних і лідерських навичок обдарованої молоді через групові тренінги та інтерактивні семінари.

Японія: У школах активно впроваджуються менторські програми, які включають використання технологій для дистанційного наставництва.

Німеччина: Система дуальної освіти поєднує наставництво з практичним навчанням, допомагаючи молоді адаптуватися до професійного середовища.

Додаток Ж. Вітчизняний досвід менторства

В Україні менторство розвивається у кількох напрямках:

1. Спеціалізовані школи та гімназії для обдарованих учнів (Київська гімназія №315).
2. Програми підтримки молодих науковців через участь у конкурсах та олімпіадах.
3. Ініціативи громадських організацій, які забезпечують психологічну підтримку та розвиток творчих здібностей.
4. Волонтерські проекти, де досвідчені професіонали діляться знаннями з талановитою молоддю.

Додаток З. Рекомендації для організації менторських програм

Для успішної реалізації менторських програм в освітніх закладах України необхідно дотримуватись наступних рекомендацій: Залучати досвідчених менторів з відповідною підготовкою. Створювати індивідуальні плани розвитку для кожного учасника програми. Проводити регулярний моніторинг прогресу підопічних і коригувати цілі. Організовувати семінари для підвищення кваліфікації менторів. Забезпечувати доступ до ресурсів, таких як література, тренінги та онлайн-платформи для взаємодії.

Додаток II. Порівняння індивідуальних та групових форматів менторства

Формат	Переваги	Недоліки
Індивідуальне	Персоналізований підхід, більше уваги до потреб підопічного	Вимагає значних ресурсів (часу та зусиль ментора)
Групове	Розвиток командної роботи, взаємний обмін досвідом між учасниками	Можливість недостатньої уваги до окремих осіб

Додаток I. Система критеріїв оцінювання ефективності менторства

Основні критерії, за якими можна оцінювати ефективність менторських програм: Покращення академічних результатів підопічних. Розвиток лідерських якостей (здатність брати на себе ініціативу). Зростання рівня емоційної стійкості. Позитивні відгуки від підопічних щодо підтримки ментора. Успішна адаптація до соціальних та професійних викликів.

Додаток ІІ. Розробка індивідуального плану для підопічного

Приклад індивідуального плану:

1. **Ціль:** Розвиток навичок публічних виступів.
2. **Завдання:** Проведення презентацій на внутрішніх заходах школи, участь у тренінгах із ораторського мистецтва.
3. **Ресурси:** Книги, відеокурси, консультації з ментором.

4. **Критерії успіху:** Участь у трьох публічних виступах протягом року.

Додаток Й. Роль менторства в емоційному розвитку обдарованої молоді

Наставництво позитивно впливає на розвиток емоційної стійкості обдарованих осіб, допомагаючи їм долати стресові ситуації та будувати позитивні відносини з однолітками. Регулярні зустрічі з ментором сприяють формуванню у підопічних здатності розпізнавати власні емоції, управляти ними та розвивати впевненість у собі.

Додаток К. Підготовка менторів до роботи з обдарованою молоддю

Програма підготовки включає:

1. Основи психології обдарованої молоді.
2. Методи розвитку лідерських і комунікативних навичок.
3. Тренінги з емоційного інтелекту.
4. Вивчення прикладів успішних менторських програм.
5. Практичні заняття з використанням кейс-методу.

Додаток Л. Графік роботи менторської програми

Приклад графіка:

1. Вересень: Ознайомлення підопічних із програмою, перші зустрічі з менторами.
2. Жовтень-грудень: Індивідуальна робота над поставленими цілями.

3. Січень-березень: Проведення групових тренінгів і проміжне оцінювання прогресу.
4. Квітень-травень: Підготовка підсумкових звітів і завершальна оцінка результатів.